

РЕШЕНИЕ

№ 4982

гр. София, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. И.а
Виктория Недева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20231100509051 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №9051/2023 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на Софийски университет „С.К.О.“ гр.София срещу решение №5824 от 12.04.2023 г постановено по гр.д. №27506/2022 г на СРС , 164 състав , с което въззивникът е осъден да заплати на С. И. В. ЕГН ***** от гр.София на основание чл.225 ал.3 КТ сумата от 6 560,00 лв., представляваща обезщетение за недопускане до работата, на която е възстановен с влязло в сила решение по гр.д. № 5060/2006г. по описа на СРС, 63-ти състав, за периода от 01.07.2021г. до 30.04.2022г., ведно със законната лихва от 26.05.2022г. до изплащането на сумата и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1000 лв. разноски по делото ; както и да заплати по сметка на СРС 262,40 лева държавна такса .

Въззивникът излага доводи за неправилност на решението на СРС. На В. е предложена работа на друга длъжност в Софийски университет „С.К.О.“ гр.София , тъй като длъжността , която е заемал преди уволнението вече не съществува . Не съществува и Лаборатория по политически мениджмънт – Философски факултет , а ищецът може да започне работа във Филиална библиотека към същия факултет , но отказва .

Въззиваемата страна е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба . Ищецът се е явил и не е допуснат до работа на длъжността , която е заемал преди уволнението , като същият не е длъжен да приеме работа на друга длъжност . Еднократно явяване на служителя е достатъчно с оглед изпълнение на задължението му по чл.345 ал.1 КТ -

Въззивната жалба е допустима. Решението е връчено на въззивника на 26.04.2023 г и е обжалвано в срок на 09.05.2023 г /по пощата/ .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС .

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

В мотивите на СРС е възпроизведена фактическата обстановка . Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част , като такива основания в случая не се констатира . Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

За да уважи иска СРС е приел , че е налице фактическия състав за изплащане на обезщетение по чл.225 ал.3 КТ :

- влязло в сила решение по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ за отмяна на уволнението и възстановяване на незаконно уволнения служител на заеманата преди уволнението работа;
- явяване на служителя в предприятието да заеме работата в срока по чл. 345, ал. 1 КТ;
- недопускането на служителя до работата, на която е възстановен от работодателя или от негово длъжностно лице;
- вреда, изразяваща се в пропуснато БТВ за същата работа, намираща се в причинно-следствена връзка с недопускането на работа.

В тежест на ищеца е да докаже, че в двуседмичен срок от уведомяването му за възстановяването му на работа по реда на чл. 345 КТ се е явил при ответника да заеме длъжността, на която е възстановен, както и размера на претендираното обезщетение. В тежест на ответника с доклада по делото съдът е възложил да докаже, че е допуснал служителя да изпълнява работата на длъжността, на която е бил възстановен, с влязлото в сила решение за отмяна на уволнението му като незаконно.

Между страните няма спор по фактите , като спорът е чисто правен и то само относно недопускане на ищеца до работа .

Ищецът е **възстановен на длъжността „научен сътрудник I степен“ към „Лаборатория по политически мениджмънт“ – Философски факултет на Софийския университет**, по реда на чл. 344, т. 2 КТ, с влязло в сила съдебно решение от 17.08.2006 г., по гр.д. № 5060/2006 г. по описа на СРС, във връзка с отменено по съдебен ред по иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ уволнение между страните.

С уведомление от 19.01.2009 г. на СРС, ищецът е бил уведомен по реда на чл. 345 КТ да се яви на работа в двуседмичен срок, за да заеме длъжността, на която е бил възстановен.

Към датата на явяването на ищеца да заеме длъжността, на която е бил възстановен от съда, **същата не е съществувала** в структурата на ответника, поради закриването на Лабораторията за политически мениджмънт към Философския факултет.

След като ищецът уведомил ректора на СУ, че възнамерява да се яви на работа на 26.01.2009 г., работодателят го уведомил с обратно писмо от 09.07.2009 г., че може да се яви на работа считано от 13.07.2009 г., но за да заеме длъжност „научен сътрудник I степен“ при Философски факултет на СУ, **във „Филиална библиотека“ на Университета.**

Ищецът отказал това предложение на работодателя, с мотива, че същото по същество не представлява изпълнение на съдебното решение, а едностранно изменение на трудовата му функция. От приетите по делото доказателства се установява още, че **считано от 26.01.2009 г. и до настоящия момент, ответника не е изпълнил съдебното решение**, не е разкрил отново длъжността, на която е бил възстановен ищеца и фактически не го е допуснал да я изпълнява.

Спори се между страните дали отправеното от ответника предложение към ищеца да заеме длъжността „Научен сътрудник I степен“ във Философски факултет на СУ, **към „Филиална библиотека“ съставлява изпълнение на съдебното решение от страна на работодателя** или опит за изменение на трудовата функция на ищеца, с което си действието ответника осъществява хипотезата на чл.225, ал.3 от ГПК – „когато незаконно уволнен работник или служител бъде възстановен на работа и след явяването му в предприятието, за да заеме работата, на която е възстановен, не бъде допуснат да я изпълнява, работодателят и виновните длъжностни лица отговарят солидарно към работника или служителя в размер на brutното му трудово възнаграждение от деня на явяването му до действителното му допускане на работа“.

Според СРС практиката на ВКС е трайна и се приема, че евентуалното премахване на длъжността на ищеца, поради промяна на правноорганизационната форма на ответното дружество, като преобразуване на дружество или закриване на някаква обособена структура напр., **не съставлява пречка за възстановяването на работа на заеманата преди уволнението длъжност**, доколкото несъществуването на длъжността може да е основание за последващо уволнение на друго предвидено в КТ основание, като тогава работникът може да се ползва от последиците на възстановяването и евентуалното законосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение /така напр. Решение № 30/27.03.2017 г. на III Г.О. на ВКС и др./.

Според СРС изпълнението на съдебното решение за възстановяване на ищеца на длъжността, от която е бил незаконно уволнение, безспорно **минава през разкриване на същата длъжност в щата на ответника-работодател**, след което трудовото правоотношение би могло да бъде евентуално прекратено на някое от предвидените в чл.328, ал.1 от КТ безвиновни основания, с изплащане на служителя на дължимите му се обезщетения за евентуално неспазен срок на предизвестие или оставането му без работа в определен период след уволнението. Абсолютно недопустимо е **повече от тринадесет години, Софийския университет да е в състояние на неизпълнение на влязло в сила решение** и невъзможност да намери правен способ за изпълнението му, който да не води до заплащане на обезщетения по чл.225 ал.3 от КТ в такъв продължителен период от време.

Според СРС твърдението на ответника , че е изпълнил задължението си като е предложил на ищеца да **заеме друга длъжност в същия факултет** , доказва , че е налице неизпълнение на съдебното решение в точния му смисъл. Предоставянето на възможност за изпълнение на трудови функции за друга длъжност, различна от тази, на която служителят е възстановен с влязло в сила съдебно решение, **не представлява изпълнение на задължението на работодателя по уважен срещу него иск по чл.344, ал.1, т.2 КТ**, поради което ответникът дължи обезщетение на ищеца за периода на недопускането му да изпълнява работата, на която е възстановен, и съответно е възпрепятствал получаването на трудовото му възнаграждение. От представеното по делото копие от трудова книжка на ищеца се установява, че след прекратяване на трудовото правоотношение между страните не е вписано последващо друго трудово правоотношение на ищеца с друг работодател.

Според СРС в случая заместващата облага, от която работникът или служителят е лишен, в резултат на неправомерното действие на работодателя или негови служители и следва да бъде заместена, е работната заплата. Минималната работна заплата е нормативно определен долен праг на заплащане на труда по трудово правоотношение, за който законодателят е приел, че има функцията да осигури минимални средства за съществуване. Чрез минималната работна заплата по нормативен път законодателят има възможност да отчита промяната в икономическите условия и да гарантира минимални средства за съществуване на работниците и служителите. При незаконно недопускане на работа, работникът или служителят е възпрепятстван да полага труд и трудово възнаграждение не му се следва. Тъй като неизпълнението на трудовата функция обаче е по вина на работодателя, работникът или служителят има право на обезщетение по чл.225 ал.3 КТ , което не следва да бъде по-ниско от съответния размер на минималната заплата за периода на недопускане до работа /Тълкувателно решение № 2/12.12.2013 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС/. Тъй като последното брутно трудово възнаграждение на ищеца е под размера на минималната работна заплата /МРЗ/ за процесния период , то искът трябва да се изчисли съгласно размерите на МРЗ за периода . Искът е изцяло доказан по основание и размер .

Решението на СРС е правилно , като мотивите му се споделят напълно и от настоящия съд . Във въззивната жалба отново за повтаря единственият довод , че на ищеца е предложена работа във Филиална библиотека към Философски факултет на СУ , тъй като Лаборатория по политически мениджмънт – Философски факултет вече не съществува.

Както правилно е посочил първоинстанционният съд въпросният довод е неоснователен . Нещо повече , с него по същество въззивникът признава , че не е изпълнил влязлото в сила решение според точния му смисъл . Ответникът трябва не просто **да се предложи работа на ищеца** във Факултета , а да се възстанови и допусне до работа ищеца **на същата длъжност** . След възстановяване и допускане до работа на ищеца , няма пречка същият да бъде повторно уволнен ако са налице предпоставките за това според КТ .

Тъй като става въпрос за най-авторитетното висше учебно заведение у нас / което разполага и с Юридически факултет с катедра по Трудово право , както и с предполага се квалифицирани юристи и специалисти по човешки ресурси / , то едва ли отговорните

длъжностни лица не са наясно как може и трябва да бъде изпълнено съдебно решение за възстановяване на уволнен служител и при закрыта част от предприятието . И да е имало съмнения на длъжностните лица в СУ по конкретния казус , те би следвало да бъдат преодолені при десет влезли в сила съдебни решения /включително има и окончателно определение на ВКС/ по аналогични иски на същият ищец срещу същия ответник . Това води до съмнения за вероятно злоупотреба с публични средства от страна на длъжностни лица от Софийски университет „С.К.О.“ гр.София , поради което копие от настоящото решение трябва да се изпрати на Районна прокуратура-гр.София за преценка дали са налице данни за извършено престъпление от общ характер .

Налага се изводът , че решението на СРС трябва да бъде потвърдено . В тежест на въззивника са разноските на въззиваемата страна за адвокатско възнаграждение .

По изложените съображения , СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №5824 от 12.04.2023 г постановено по гр.д.№27506/2022 г на СРС , 164 състав .

ОСЪЖДА Софийски университет „С.К.О.“ гр.София да заплати на С. И. В. ЕГН ***** от гр.София сумата от 1000 лева разноски пред СГС .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на страните .

Копие от решението по настоящото дело и от исовета молба да се изпрати с писмо до Районна прокуратура- гр.София за преценка за наличие на данни за извършено престъпление от общ характер .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____